

Norsk Lovtidende.

Utgitt efter offentlig foranstaltning

ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 12.

Utgitt 16 mars.

1920

Lov

12 mars.

Nr. 1.

om forandring av § 38 i lov angående benefisert gods av 20 august 1821.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 5 februar 1920 sålydende:

1.

§ 38 i lov angående det benefiserte gods av 20 august 1821 skal herefter lyde:

De staten tilhørende almenninger skal være undtatt fra realisasjon og avhendelse.

Av almenningsgrunn kan dog, efterat vedkommende fjellstyres og i tilfelle vedkommende almenningsstyres uttalelse er innhentet, avhendes byggetomter, dyrket land samt markstrekninger, der finnes skikket til rydning eller dyrkning som underbruk eller eget gårdsbruk. Når markstrekning avhendes til eget gårdsbruk, kan der av almenningen medtas et skogstykke, tilstrekkelig til husbehov.

Salg i medhold av nærværende paragraf kan fremmes underhånden.

2.

Lov av 6 juli 1905 om forandring av ovennevnte § 38 i lov angående det benefiserte gods av 20 august 1821 opheves.

3.

Denne lov trer i kraft den 1 oktober 1920.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 12 mars 1920.

Haakon.

(L. S.).

Gunnar Knudsen.

Hesselberg.

12 mars.
Nr. 2.

Lov

om forandring i lov inneholdende tilleggsbestemmelser angående lappene og rensdyrdriften innen de sønnenfor Finnmark fylke liggende landsdeler av 25 juli 1897.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 5 februar 1920 sålydende:

1.

§ 3 i lov inneholdende tilleggsbestemmelser angående lappene og rensdyrdriften innen de sønnenfor Finnmark fylke liggende landsdeler av 25 juli 1897 skal herefter lyde:

Efter andragende fra vedkommende herredsstyre, og efterat herredsstyrene i tilstøtende herreder samt vedkommende fylkesting er gitt anledning til å uttale sig, skal Kongen kunne forby, at nomadiserende lapp såvelsom fastboende (lapp eller andre) utøver eller lar utøve beitning med ren innen herredet eller deler derav, og blir i så fall såvel renens eier som den, der har mottatt hans ren til bevoktning, for overtredelse av forbudet å straffe med bøter.

Denne bestemmelse finner ikke anvendelse for strekning, som inngår under lovgivning om tamrendrift i statsalmenning.

2.

Denne lov trer i kraft den 1 oktober 1920.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 12 mars 1920.

Haakon.

(L. S.)

Gunnar Knudsen.

Hesselberg.

Lov

12 mars.

Nr. 3.

om forandringer i lov angående jakt og fangst av 20 mai 1899.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 5 februar 1920 sålydende:

1.

§ 6 i lov angående jakt og fangst av 20 mai 1899 skal herefter lyde:

I ikke særskilt matrikulerte statsskoger skal jakt og fangst være fri for enhver norsk borger mot løsning av jaktkort. Dog skal utenbygdsboende, der ikke er grunneier i det eller de herreder, hvori statsskogen ligger, herfor erlegge forskuddsvis en årlig avgift, som bestemmes av Kongen eller den, han dertil bemyndiger. Denne avgift må for jakt med hund ikke være høiere enn tyve kroner og for jakt uten hund samt for anbringelse av fangstinnretninger ikke høiere enn to kroner.

Herfra undtas jakten på elg, hjort og villren. Hvorledes der med denne jakt skal forholdes, bestemmes av Kongen eller den, han dertil bemyndiger, efterat vedkommende kommunestyres uttalelse er innhentet.

Jaktkort lyder på navn og gjelder for kalenderåret. Det utstedes av lensmannen. Jaktkortet skal medføres og innen jaktområdet forevises, nårsomhelst det av nogen forlanges. Av den innkomne avgift inngår en halvpart i statskassen og en halvpart i vedkommende herredskasse. Inntekt ved bortleie av jakt efter storvilt fordeles på samme måte.

Offentlig ansatte skogfunksjonærer skal innen sitt distrikt være fritatt for å erlegge den her omhandlede avgift.

2.

Samme lovs § 7 opheves.

3.

Denne lov trer i kraft den 1 oktober 1920.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 12 mars 1920.

Haakon.

(L. S.).

Gunnar Knudsen.

Hesselberg.

12 mars.

Nr. 4.

Lov

om forandring i lov om laks- og sjørretfiskeriene m. v.
av 8 april 1905.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 5 februar 1920 sålydende:

1.

§ 3 i lov om laks- og sjørretfiskeriene m. v. av 8 april 1905 skal herefter lyde:

De strekninger av vassdrag, der hører til ikke særskilt matrikulert statseiendom, som ikke er skog- eller fjellalmenning og hvori der går laks eller sjørret, kan bortforpaktes av vedkommende regjeringsdepartement for en tid av inntil tyve år om gangen, således at leieren blir eneberettiget til fiskeri såvel av laks og sjørret som av annen fisk på den bortforpaktede strekning. Avgiften tilfaller statskassen med en halvdel og vedkommende sogne- eller herredskasse med en halvdel. Dog kan avgiften med Stortingets samtykke anvendes til å muliggjøre eller lette opgang av fisk i vassdraget ved laksetrapper eller lignende anlegg og til andre foranstaltninger til fremme av fiskeriet i vassdraget.

Hvis fiskeretten tilkommer et bygdelag, skal bortforpaktningen godkjennes av Kongen, efterat vedkommende heredsstyres uttalelse er innhentet.

2.

Denne lov trer i kraft den 1 oktober 1920.

Ti har Vi antatt og bekreftet, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 12 mars 1920.

Haakon.

(L. S.).

Gunnar Knudsen.

Hesselberg.

LOV

12 mars.
Nr. 5.

om utnyttelse av rettigheter til beite, fiske, jakt og fangst m. v.
i statens almenninger.

Vi Haakon, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets beslutning, av 2 mars 1920 sålydende:

Kapittel I.

Om fjellstyre.

§ 1. Nærværende lovs forskrifter omfatter statens almenninger (skog- som fjellalmenninger). Dog kan, efterat vedkommende almenningsstyre og fjellstyre er hørt, Kongen bestemme, at skogalmenning eller nærmere fastsatt del av sådan av hensyn til barskogens tarv undtas fra lovens virkeområde, forsåvidt angår bestemmelsene i § 19 om optagelse av nye setrer.

§ 2. I statens almenninger skal bygdene fremdeles utøve sine bruksrettigheter til beite og seter, slått, mose- og torvtak samt fiske, jakt og fangst som fra gammel tid, forsåvidt denne lov ikke bestemmer annet.

§ 3. Ordningen av almenningsbruket, forsåvidt angår de under § 2 nevnte rettigheter — jakt på elg og hjort undtatt — er underlagt fjellstyrenes myndighet. Fjellstyre velges i ethvert herred, innen hvilket der er statsalmenning, og skal bestå av 3 medlemmer med like mange varamenn. Styret velges av herredsstyret, ett medlem som formann og ett som næstformann. Minst 2 av medlemmene og disses varamenn må være jordbrukere, som har beiterett i almenningen.

Fylkesmenn, dommere og påtalemyndighetens samt politiets tjenestemenn kan ikke innvelges. Forøvrig skal reglene for kommunale formenns og representanters valgbarhet være gjeldende.

Tjenestetiden for fjellstyrets medlemmer skal være 3 år, således at der ved utgangen av det første år, regnet fra 1 januar efter det år, hvori valget første gang foretas, utgår efter loddtrekning ett medlem. Ved utløpet av det annet år utgår likeså ett medlem efter loddtrekning mellom dem, som har fungert lengst, og siden hvert år det medlem, som har fungert lengst. Ved hvert medlemsvalg foretas fornødent varamannvalg. De valgte er pliktige til å motta hvervet, forsåvidt de ikke før valget har fylt sitt sekstiende år. Den, som har gjort tjeneste i 3 år, kan undslå sig for å motta valg i de derpå følgende 3 år.

12 mars.

Nr. 5.

Fjellstyrets medlemmer tilstås for sitt arbeide en passende godtgjørelse, som fastsettes av vedkommende regjeringsdepartement etter forslag av herredsstyret, og som utredes av fjellkassen.

§ 4. Er der for en almenning valgt både fjellstyre i medhold av nærværende lov og almenningsstyre i medhold av lov om skogvesenet av 22 juni 1863, § 47, og der opstår tvist mellom de to styrer angående ordningen av almenningsbruket, skal fjellstyrets formann innkalle begge styrer til et fellesmøte. Opnås der ikke enighet mellom de to styrer, kan hver av dem innbringe tvisten til avgjørelse av vedkommende regjeringsdepartement.

Er en almenning beliggende i flere herreder, således at der for samme almenning er valgt to eller flere fjellstyrever, kan det, når det ønskes av ett av fjellstyrene, bestemmes av vedkommende regjeringsdepartement, efterat samtlige fjellstyrever har uttalt sig, at der dannes et fellesstyre med like antall medlemmer fra hvert fjellstyre, således at hver av fjellstyrenes formenn vekselvis for ett år om gangen fungerer som formann og ved stemmelikhet som opmann. Formannsstillingen bestemmes første gang ved loddtrekning blandt formennene.

For almenningsstrekning, hvor bruket av de i denne lov omhandlede rettigheter tilligger bygd, som er beliggende i annet herred enn det, hvori almenningen ligger, eller bygder i to eller flere herreder i fellesskap, kan Kongen, efterat vedkommende herredsstyrever er gitt anledning til å uttale sig, bestemme, at fjellstyret for en sådan almenning skal bestå av fler enn tre medlemmer og i tilfelle av hvormange. Minst $\frac{2}{3}$ av det således forsterkede fjellstyres medlemmer og disses varamenn må være jordbrukere, som har beiterett i almenningen. Likeledes kan Kongen for sådan almenningsstrekning, og efterat vedkommende herredsstyrever er gitt anledning til å uttale sig, bestemme, at den myndighet, som efter denne lov er tillagt herredsstyret, skal utøves av et fellesstyre bestående av vedkommende herredsstyvers medlemmer i et like antall, idet hver av herredenes ordførere vekselvis for ett år om gangen fungerer som formann og ved stemmelikhet som opmann. Formannsstillingen bestemmes i første omgang ved loddtrekning.

§ 5. Fjellstyrebeslutning vedkommende de i denne lov omhandlede saker skal, forsåvidt ikke annet er bestemt, forinnen den trer i kraft, ha ligget til almindelig eftersyn i 4 uker efter betryggende kunngjørelse om utleggelsen. Innen utløpet av ovennevnte frist kan enhver rettighetshaver, som er misfornøiet med beslutningen, forlange den forelagt ved-

kommende regjeringsdepartement, som såfremt det ikke fin- 12 mars.
ner, at klagen henhører under skjønn, skal stadfeste eller un- Nr. 5.
dærkjenne beslutningen. Saken blir i tilfelle å innsende gjen-
nem herredsstyret og fylkesmannen.

§ 6. Kongen kan under hensyntagen til det bruk, som
finner sted, bestemme, hvorvidt anerkjente almenningsstrek-
ninger skal henregnes til én eller flere almenninger.

For skogalmenningenes vedkommende søkes mest mulig
de nugjeldende grenser oprettholdt.

Forslag til grenser for almenningene avgis av en nevnd
bestående av tre menn, som opnevnes av fylkesmannen. Må
det antas, at en almenningsstrekning blir liggende innen mer
enn ett fylke, skjer opnevnelsen av vedkommende regjerings-
departement.

Forslaget skal, forinnen Kongen treffer nogen endelig
bestemmelse, forelegges vedkommende fungerende almennings-
styrer, fjellstyrer og vedkommende herredsstyrer til uttalelse.

Medlemmene i ovennevnte nevnd oppebærer kostgodtgjø-
relse, stor kr. 10,00 pr. døgn, samt almindelig skyssgodtgjø-
relse.

Utgiftene ved fastsettelse av almenningsgrenser utredes
av statskassen.

Kapitel II.

Om vedtekter.

§ 7. Fjellstyret kan beslutte almengjeldende vedtekter
om det i denne lov omhandlede almenningsbruk. Vedtektene
samt forandringer i disse må for å bli gyldige stadfestes av
Kongen. Minst 4 uker før vedtektene eller forandringer i
disse innsendes til stadfestelse, skal de bringes til almindelig
kunnskap på samme måte som i § 5 bestemt. Ved sådanne
vedtekter kan ikke avgift pålegges de bruksberettigede.

Vedtektene skal inneholde bestemmelse om, fra hvilken
dag de trer i kraft.

Kapitel III.

Om beite.

§ 8. Beite i statsalmenning utøves av de hertil beretti-
ggede som fra gammel tid, forsåvidt denne lov ikke bestemmer
annet.

Jordbruker har med fjellstyrets samtykke og under iakt-
tagelse av denne lovs bestemmelser adgang til å opta nytt
beite for sin på eiendommen vinterfødde buskap i den almen-
ning, hvor vedkommende bygd eller grend har almenningsrett

12 mars. til beite. Det nye bruk må dog ikke være til skade for alle.
 Nr. 5. rede før optatt bruk.

Twist om, hvorvidt og i hvilken utstrekning det nye bruk kan utøves uten skade for eldre bestående bruk, avgjøres ved skjønn.

§ 9. Beite med løse i statsalmenning skal være forbudt, hvor ikke annet er bestemt i vedtekt.

Ved løse forstås i denne lov småfe såvelsom storfe (derimot ikke hest), som ikke gjætes, eller som ikke tilkvelde søker hjem til bosted eller seter.

Beite med gjeit og sau i barskogtrakt i statsalmenning må kun foregå fra og med 10 juni til og med 31 oktober, hvor ikke annet er bestemt i vedtekt.

Kapitel IV.

Særskilt om seterbeite.

§ 10. Seterbeite i statsalmenning utøves for de hertil berettigede eiendommer som fra gammel tid, forsåvidt denne lov ikke bestemmer annet.

Seterbruker kan istedenfor gårdens fe ta inn på seter andre bruksberettigedes fe i tilsvarende antall. Fjellstyret kan enn videre, når samtykke foreligger fra flerheten av de øvrige seterbrukere i fellesbeitet, tillate, at der på en seter inntas sådant fe utover det nevnte antall i så stor utstrekning, som styret finner forsvarlig av hensyn til seterbeitet.

I barskogtrakt må gjeit ikke inntas uten skogvesenets samtykke.

Ved beregning av det antall fe, som en seterbruker kan innta på seteren, regnes 6 småfe lik 1 storfe.

§ 11. Fjellstyret kan, når forholdene skjønnes å gjøre det ønskelig, helt eller delvis avgrense seterbeite i statsalmenning innen herredet, hvorved mulig samarbeide med nabobeite opheves. Ved avgrensningen tas hensyn til enhver beiterett innen området.

Til avgrensningsforretningen innkaller fjellstyret brukerne av vedkommende beiter med varsel som i § 39, 1ste ledd, bestemt.

Beiting over en i medhold av nærværende paragraf fastsatt beitegrense er forbudt. Erstatning for herved forvoldt skade fastsettes i mangel av mindelig overenskomst ved skjønn.

§ 12. Andrar seterbruker i fellesbeite i statsalmenning derom, kan fjellstyret, efterat de øvrige seterbrukere i fellesbeitet er gitt adgang til å uttale sig, foreta ordning av beiteforholdene innen fellesbeitet. Det kan således inndele dette i felter, bestemme beitetiden, samt hvad slag og hvormeget fe

der kan beite på hvert enkelt felt, samt avgi bestemmelse om, 12 mars.
at småfeet skal gjætes i hertil høvelige strekninger, som er Nr. 5.
mindre skikket til storfebeite.

Ordning av beiteforhold i medhold av denne paragraf kan ikke kreves gjennomført for strekning,

- a) hvor beite- og almenningsgrense ikke faller sammen;
- b) hvor krav på ordning i medhold av § 87 i lov om utskifting m. v. av 13 mars 1882 fremsettes av fjellstyret eller beiteberettiget eller i tilfelle flertallet av de beiteberettigede innen et havnelag, før ordning iverksatt av fjellstyret er blitt endelig;
- c) når 20 år ikke er forløpet fra slutningen av en forretning, hvorved ordning har funnet sted enten i medhold av nærværende paragraf eller i medhold av utskiftningslovens § 87.

Før 10 år er forløpet fra slutning av en forretning, hvorved ordning for en strekning har funnet sted i medhold av nærværende paragraf, kan ordning i medhold av utskiftningslovens § 87 ikke kreves gjennomført, medmindre det er nødvendig av hensyn til utskifting eller ordning i tilstøtende privat strekning.

§ 13. Har ordning overensstemmende med foregående paragraf funnet sted, men beitet fremdeles finnes for sterkt belagt til skade for melkefeet, kan fjellstyret på forlangende av flerheten av seterbrukerne i fellesbeitet, og efterat de øvrige seterbrukere er gitt adgang til å uttale sig, i fornøden utstrekning henwise sau, ungfe og tørfe til beite under gjeting i passende beitestrekninger, som ligger helt eller delvis utenfor seterbeitet.

Fjellstyret utligner på feets eiere det, som utkreves til henvisningens gjennomførelse, og de utlignede beløp kan, hvis beslutningen ikke forlanges undergitt skjønn efter § 15, innføres ved utpantning efter en bekreftet utskrift av utligningen.

§ 14. Har ordning og henvisning overensstemmende med §§ 12 og 13 funnet sted, men beitet fremdeles finnes for sterkt belagt til skade for melkefeet, skal styret efter forlangende av seterbruker i fellesbeite søke opnådd utflytning i fornøden utstrekning ved optagelse av ny seter overensstemmende med § 19 med bidrag til utflytningens gjennomførelse av de øvrige brukere.

§ 15. Ligger et seterbeite i to eller flere herreder, og der ikke er valgt fellesstyre overensstemmende med § 4, skal vedkommende fjellstyrer tre sammen til forhandling, før de enkelte fjellstyrer hver for sitt område fatter beslutning som i §§ 12 eller 13 omhandlet.

12 mars. Tvist om, hvorvidt nogen krenkes i sine rettigheter ved
 Nr. 5. fjellstyrebeslutning, som treffes i medhold av §§ 11—13, avgjøres ved skjønn.

§ 16. Fjellstyret kan i statsalmenning utvise den fornødne grunn til såvidt mulig bekvemt beliggende setervoll for seter, som ingen eller kun utilstrekkelig slåttemark har, til nyttiggjørelse av buskapens gjødsel.

Sådan utvisning kan dog ikke skje, når det vil være til vesentlig skade for andre seterbrukere, hvilket i tilfelle av tvist avgjøres ved skjønn.

Utvisning i barskogtrakt må ikke finne sted, forinnen departementets samtykke er innhentet.

Utskrift av utvisningsforretningen med riss besørger fjellstyret tinglyst på rekvirentens bekostning.

§ 17. Seter, som ligger i statsalmenning og tilligger en eiendom, kan overdras til bruk for eiendom, hvis bruker efter § 19 kan opta seter i almenningen, når overdragelsen ikke vil være til vesentlig skade for allerede bestående jordbruk, fjelleng, seter eller annet beitebruk eller til skade for barskogen, og fjellstyret gir sitt samtykke til overdragelsen. Hvis seter hører til utenbygds eiendom, eller hvis den tilligger eiendom med fler enn én seter i almenningen, kan sådan bruksrett, som i 1ste ledd nevnt, overføres til annet innenbygds jordbruk.

§ 18. Er der ikke anledning til å få tilfredsstillet seterbehovet ved foranstaltninger overensstemmende med §§ 10—14 og 19 eller ved ordning i medhold av utskiftningslovens § 87, men der tilligger en eiendom fler enn én seter i statsalmenning, og nogen av disse uten vesentlig skade eller ulempe kan undværes for eiendommens eget seterbruk, skal fjellstyret på forlangende av beiteberettiget jordbruker, som tiltrenger seter, søke nogen av setrene frivillig avstått til denne ved overdragelse overensstemmende med foregående paragraf.

Opnås ikke dette, kan fjellstyret tilstede ham å få en av setrene avstått mot erstatning, som bestemmes ved skjønn, idet vedkommende gårds eier på fjellstyrets opfordring selv bestemmer, hvilken av setrene i tilfelle skal være gjenstand for avståelse. Etterkommer ikke eieren sådan opfordring innen en frist av 4 uker, treffer fjellstyret bestemmelse herom.

Spørsmålet om tilstedeværelse av de nevnte betingelser avgjøres av skjønnet.

Fjellstyret sørger for, at fornøden tinglysning på erhververs bekostning finner sted.

§ 19. Beiteberettiget jordbruker, hvis eiendom ikke allerede har seter, eller som overensstemmende med § 14 er villig til utflytning, skal ha adgang til, enkeltvis eller flere i fel-

lesskap, av fjellstyret å få utvist seter i den almenning, hvor han overensstemmende med § 8 kan opta beite for sin gård, når:

- a) seteren ikke vil være til vesentlig skade for allerede bestående jordbruk, fjelleng, seter eller annet beitebruk eller til skade for barskogen og
- b) det nye seterbruk heller ikke vil være til hinder for beitestrekningenes hensiktsmessige inndeling og utnyttelse.

Begjæring om utvisning innsendes til fjellstyret, som innhenter alle fornødne opplysninger og i henhold hertil treffer beslutning, om utvisning skal finne sted eller ikke. Når endelig beslutning foreligger, foretar styret utvisning, såfremt sådan skal finne sted, overensstemmende med beslutningen. Utvisningsforretningen protokolleres, og utskrift av denne besørger styret tinglyst på rekvisitens bekostning.

Er ikke seteren tatt i bruk som seter innen 5 år efter utvisningen, faller den igjen i det fri. Herom utferdiger fjellstyret en erklæring, som det besørger tinglyst. Tinglysning av sådan erklæring skjer uten betaling.

§ 20. Rett til optatt seter i statsalmenning ophører:

1. ved oplatelse, hvorved forstås en uforbeholden opgivelse;
2. når seteren i et sammenhengende tidsrum av 30 år har henligget ubenyttet som seter uten påny å tas i bruk, eller — når der er tvist om, hvem som innehar retten til seteren — uten at der reises søksmål til rettslig avgjørelse av tvisten.

Ophør av rett til seter efter post 2 inntreder dog først 5 år efter denne lovs ikrafttreden, hvilken frist fjellstyret på andragende kan forlenge ytterligere i 5 år, når særlige forhold tilsir dette.

Kapitel V.

Om felåger.

§ 21. Den, som for sommeren ønsker å bruke felåger (driftehavn) i statsalmenning, har innen utgangen av februar måned skriftlig å melde det for fjellstyret, som i tilfelle fordele lågrene under hensyntagen til tidligere skikk og bruk innen almenningen, idet innenbygds driftelå fortrinnsvis skaffes beite.

For bruken av felåger kan fjellstyret fastsette nærmere vilkår, deriblandt en årlig avgift. Avgiften må ikke settes så høi, at den legger hindringer i veien for felågrenes utnyttelse. Spørsmålet om avgiftens størrelse kan innankes for vedkommende regjeringsdepartement.

Melder ingen bruksberettiget sig til et låger, kan det for

12 mars. sommeren efter fjellstyrets nærmere bestemmelse utleies til
Nr. 5. utenbygds fekar eller på annen måte, dog fortrinnsvis som
bufebeite eller hestehavn.

Kapitel VI.

Om uoptatte beitestrekningers anvendelse, herunder til tamrenbeite.

§ 22. I statsalmenning kan felæger (driftehavn), som ikke er i bruk som driftebeite, og heller ikke i de 3 næstforegående somrer har vært brukt dertil, såvelsom annen beitestrekning, som ikke er optatt av nogen dertil almenningsberettiget, efter fjellstyrets nærmere bestemmelse anvendes til nogen av de i §§ 8, 13 og 19 nevnte eller lignende forfoininger eller overensstemmende med § 23 til tamrenbeite.

I tiden fra og med 1 november til og med 30 april kan også andre deler av statsalmenning — barskogtrakt dog undtatt — efter fjellstyrets bestemmelse og med vedkommende regjeringsdepartements godkjennelse anvendes til tamrenbeite på de i § 23 nevnte vilkår.

Bortleie av sådanne strekninger som foran nevnt må ikke uten Kongens samtykke skje for et lenger tidsrum enn 10 år om gangen.

§ 23. I statsalmenning utenfor de renbeitedistrikter, som i henhold til lov er eller måtte bli bestemt, er tamrendrift forbudt uten særskilt tillatelse som nedenfor omhandlet.

Tillatelsen meddeles av fjellstyret for tidsrum inntil 10 år om gangen og kun hvis tamrendriften kan foregå uten vesentlig skade eller ulempe for jordbruk, skog, husdyrbeite, seter, slått eller mosetak.

Fjellstyrets beslutning skal inneholde fornøden angivelse av den beitestrekning, hvor tamrendrift tillates, med opplysning om dens grenser, tilstøtende beitestrekning og jordbruk, samt bestemmelser om, i hvilket tidsrum av året tamrendriften kan foregå, og plan for driften, herunder bestemmelse om det største tillatte dyrantall og om bevoktningen (antall rengjætere).

Beslutningen skal ligge til almindelig eftersyn i 3 måneder efter derom skjedd betryggende kunngjørelse, herunder ved innrykkelse i minst én i distriktet utbredt avis.

Fremkommer der til fjellstyret innen utløpet av ovennevnte frist fra staten eller nogen, hvis eiendom eller bruk kan påvirkes av den besluttede tamrendrift, innsigelse mot samme, fordi det vil være til vesentlig skade eller ulempe som i 2net ledd nevnt, og fjellstyret fastholder sin beslutning,

avgjøres spørsmålet ved skjønn efter fjellstyrets foranstaltning. 12 mars.
Nr. 5.

Fjellstyrets beslutning er undergitt stadfestelse av Kongen. Den av Kongen stadfestede beslutning trer i kraft 3 måneder efter kunngjørelsen derom som foran nevnt.

Kapitel VII.

Om slått.

§ 24. Fjelleng, som ligger i statsalmenning, og som tilligger en eiendom, kan med fjellstyrets samtykke overdras til bruk for en i almenningen bruksberettiget eiendom.

Om ophør av rett til fjelleng gjelder tilsvarende som i § 20 for seter bestemt.

§ 25. Fjelleng i statsalmenning kan, når den ligger i seterbeite eller strekning, som fjellstyret har besluttet anvendt i annet øiemed, av vedkommende seterbruker eller av fjellstyret i mangel av mindelig overenskomst forlanges avløst mot erstatning, som bestemmes ved skjønn. Betingelsen for avløsningen er, at fjellenget er til vesentlig ulempe for seterbeitet eller for strekningens hensiktsmessige utnyttelse ifølge fjellstyrets bestemmelse derom, og fordelene ved avløsningen er overveiende mot den skade og ulempe, som ved avløsningen måtte forvoldes.

Spørsmålet om tilstedeværelsen av de nevnte betingelser avgjøres av skjønnet.

§ 26. I statsalmenning har de bruksberettigede under iakttagelse av eldre skik og bruk og forøvrig efter fjellstyrets nærmere bestemmelse adgang til fjellslått til fornødenhet for sin vinterfødde buskap såvel i uoptatt beitestrekning som i seterbeite, når det kan skje uten vesentlig skade for dette, hvilket i tilfelle av tvist avgjøres ved skjønn. Sådant slåttebruk skal ikke være til hinder for, at nødvendige arbeider til fremme av skogskjøtsel utføres.

§ 27. Fjellstyret kan bortleie uoptatt slåtteland i statsalmenning for tidsrum av inntil 5 år ad gangen, fortrinnsvis til bruker av eiendom innen bygden.

Kapitel VIII.

Om mose- og torvtak m. v.

§ 28. Jordbruker har adgang til i de strekninger av statsalmenning, hvor hans eiendom fra gammel tid av har rett til å utøve sådant bruk, å ta den mose, han har behov for til vinterføring av sin buskap. Det samme gjelder løv.

I mosefjell, som ikke hører til således optatt mosestrek-

12 mars. ning, kan innenbygds jordbruker efter fjellstyrets anvisning Nr. 5. gis adgang til å ta mose.

Fjellstyret kan for ett år om gangen fastsette det antall lass av mose og det kvantum av løv, som enhver skal ha rett til å ta.

Fjellstyret kan beslutte, at mosestrekninger i tidsrum av 10 år om gangen fredes for mosetak, når deres fremtidige ydeevne trues ved utnyttelsen. Tvist herom og om fredningens utstrekning avgjøres ved skjønn.

Fjellstyrets bestemmelser om bruksutøvelse i barskogtrakt skal forelegges departementet til godkjennelse.

Uoptatt mosestrekning kan fjellstyret bortleie til mosetak for tidsrum av inntil 5 år ad gangen.

§ 29. Jordbruker har adgang til i den statsalmenning, hvor hans eiendom har almenningsrett, å ta torv til brensel (brentorv) samt mose og myr til strø og gjødselblanding til bruk såvel på seteren som hjemme på gården.

Bestemmelsene i § 28, 2net, 3dje, 4de, 5te og 6te ledd finner tilsvarende anvendelse.

Kapitel IX.

Om jakt og fangst.

§ 30. I statsalmenning har norsk borger, som i det siste år har vært og fremdeles er fast bosatt i det herred eller i et av de herreder, hvor almenningen er beliggende, eller i bygd eller grend, hvis beboere fra gammel tid har utøvet almenningsbruk innen vedkommende statsalmenning, adgang til under iakttagelse av gjeldende bestemmelser og efter å ha erholdt jaktkort å drive:

- a) fangst av småvilt samt jakt uten hund på småvilt uten avgift,
- b) jakt med hund på småvilt mot avgift, som ikke må overstige kr. 10,00 årlig,
- c) jakt efter villren mot avgift, som ikke må overstige kr. 10,00 årlig og med rett til å felle inntil 3 dyr, hvis ikke et mindre antall er fastsatt.

Fjellstyret fastsetter avgiftene nærmere og kan, når hensynet til viltstanden gjør det ønskelig, begrense det antall dyr, som nogen kan felle eller fange av de forskjellige viltlag.

Når fjellstyret finner, at hensynet til beitets utnyttelse gjør det påkrevet, kan det begrense det felt, hvor jakt med hund på småvilt efter denne paragraf kan finne sted.

Fjellstyret kan forby jakt på villren i almenning eller del derav, hvor tamrendrift planmessig finner sted i den for villrenjakt ellers tillatte tid.

Statens skogtjenestemenn har hver innen sitt distrikt rett til avgiftsfritt å jage småvilt såvel med som uten hund, dog ikke til salg, i de i denne paragraf omhandlede strekninger. 12 mars. Nr. 5.

§ 31. Efter fjellstyrets nærmere bestemmelse kan andre norske borgere enn de i foregående paragraf nevnte gis adgang til med den begrensning, som måtte være fastsatt i medhold av nevnte paragraf, i strekning som der omhandlet under iakttagelse av gjeldende bestemmelser samt mot løsning av jaktkort å drive:

- a) jakt uten hund på småvilt mot avgift, som ikke må overstige kr. 10,00 årlig,
- b) jakt med hund på småvilt mot avgift, som ikke må overstige det 10-dobbelte av den fastsatte tilsvarende avgift efter § 30,
- c) jakt efter villren mot avgift, som ikke må overstige det 10-dobbelte av den fastsatte tilsvarende avgift efter § 30 og med rett til å felle inntil 3 dyr, hvis ikke et mindre antall er fastsatt.

Avgiftene blir nærmere å fastsette av fjellstyret.

§ 32. Kongen kan for større sammenhengende villren-trakt innen flere almenninger for tidsrum av 5 år om gangen, når fjellstyret for en av de almenninger, hvor villren-trakten er beliggende, andrar derom, og hensynet til villrenbestanden gjør det ønskelig, innskrenke det antall villren, som nogen kan felle efter §§ 30 og 31, hvorhos han kan bestemme, at ingen kan løse renjaktkort hos fler enn ett fjellstyre.

§ 33. Jaktkort utstedes av fjellstyret i et av de herreder, hvor almenningen er beliggende, for bestemt termin og mot erleggelse av vedkommende avgiftsbeløp, når avgift skal svares.

Jaktkort skal lyde på navn og angi, når og hvor jakten eller fangsten kan foregå samt inneholde opplysninger om de innskrenkninger i utøvelsen, som måtte være fastsatt på annen måte enn ved lov.

Kortet medbringes og skal på forlangende av hvemsomhelst fremvises innen almenningsområdet.

Ingen må i samme termin utøve jakt eller fangst efter fler enn ett jaktkort av samme slag innen samme almenning. Fjellstyret kan nekte å utstede jaktkort til den, som

- a) i løpet av de siste 3 år rettskraftig er idømt straff eller efter forelegg har vedtatt straff for overtredelse av nogen av de om jakt gjeldende bestemmelser eller nogen bestemmelse i 1ste kapitel i lov av 31 mai 1900 om løsgjengeri, betleri og drukkenskap, eller

- 12 mars. b) i løpet av de siste 10 år rettskraftig er fradømt de i den
 Nr. 5. almindelige borgerlige straffelovs § 29, post 2 og 3 nevnte statsborgerlige rettigheter.

Er der utstedt jaktkort til nogen som ovenfor nevnt, uten at de pågjeldende forhold har vært fjellstyret bekjent, eller til nogen, som senere er blitt idømt eller har vedtatt straff som nevnt, kan fjellstyret tilbakekalle kortet ved likeoverfor innehaveren å erklære det ugyldig. Jaktopsynet kan derhos kreve utlevert jaktkort, hvis innehaver innen jaktområdet gripes i overtredelse av nogen av de omhandlede bestemmelser, hvorefter kortet av fjellstyret midlertidig kan settes ut av kraft.

§ 34. Hvorledes det skal forholdes med jakt på elg og hjort i statsalmenning, bestemmes av Kongen. Inntektene av denne jakt inngår i fjellkassen.

Kapitel X.

Om fiske.

§ 35. Fiske i statsalmenning kan utøves av de dertil berettigede som fra gammel tid av, forsåvidt denne lov ikke bestemmer annet.

I strekninger av vassdrag (elv, å, bekk, vann, tjern) i statsalmenning, hvor der ikke går laks eller sjørret, eller hvor fisket ikke efter § 38 er bortleiet, skal norsk borger, som i det siste år har vært og fremdeles er fast bosatt i det herred eller i et av de herreder, hvor almenningen er beliggende, eller i bygd eller grend, hvis beboere fra gammel tid har utøvet almenningsbruk i vedkommende statsalmenning, ha adgang til uten avgift, men under iakttagelse av gjeldende bestemmelser og efter å ha erholdt fiskekort, å drive fiske med krok uten faststående redskap.

I sådanne strekninger kan fjellstyret gi de ifølge foregående ledd fiskeberettigede adgang også til annet fiske mot løsning av fiskekort og erleggelse av avgift, som ikke må overstige kr. 4,00 årlig.

Fjellstyret kan med vedkommende regjeringsdepartements godkjennelse beslutte fredet for fiske enkelte områder i tidsrum av inntil 10 år om gangen. Godkjent beslutning herom kunngjøres på betryggende måte minst 4 uker før den trer i kraft.

Statens skogtjenestemenn har hver innen sitt distrikt den samme adgang til å fiske som innenbygdsboende, dog ikke til salg. De i ferskvannsfiskerienes tjeneste fast ansatte tjenestemenn har rett til under iakttagelse av gjeldende fredningsbestemmelser å foreta fiske, dog ikke til salg.

§ 36. Andre norske borgere enn de i foregående paragraf nevnte har adgang til under iakttagelse av gjeldende bestemmelser og mot løsning av fiskekort etter en avgift, som fastsettes av fjellstyret, og som ikke må overstige kr. 5,00 årlig, å fiske med krok uten faststående redskap, fiske med oter samt etter laks og sjørret undtatt, innen de i foregående paragraf omhandlede strekninger av vassdrag. 12 mars. Nr. 5.

Samme adgang kan etter fjellstyrets nærmere bestemmelse med bifall av vedkommende regjeringsdepartement og mot løsning av fiskekort etter en av styret fastsatt avgift tilstås utlendinger.

§ 37. Fiskekort, gjeldende for bestemt kalenderår, utstedes av fjellstyret i ett av de herreder, hvor almenningen er beliggende, mot erleggelse av vedkommende avgiftsbeløp, når avgift skal svares. Det skal angi vedkommende persons og almennings navn samt inneholde opplysning om de innskrenkninger i fisket, som måtte være fastsatt på annen måte enn ved lov.

Kortets eier er forpliktet til under fisket, eller når han oppholder sig på eller ferdes til eller fra fiskeplassene med fiskeredskaper, å ha kortet hos sig og på forangende av hvem-somhelst å forevise samme.

Fjellstyret kan nekte å utstede fiskekort til den, som

- a. i løpet av de siste 3 år rettskraftig er idømt straff eller efter forelegg har vedtatt straff for overtredelse av nogen av de om fiskeri i ferskvann gjeldende bestemmelser eller nogen bestemmelse i 1ste kapitel i lov av 31 mai 1900 om løsgjengeri, betleri og drukkenskap, eller
- b. i løpet av de siste 10 år rettskraftig er fradømt de i den almindelige borgerlige straffelovs § 29, post 2 og 3 nevnte statsborgerlige rettigheter.

Er der utstedt fiskekort til nogen som ovenfor nevnt, uten at det pågjeldende forhold har vært fjellstyret bekjent, eller til nogen, der senere er blitt idømt eller har vedtatt straff som nevnt, kan fjellstyret tilbakekalle kortet ved likeoverfor innehaveren å erkære det ugyldig. Fiskeriopsynet kan derhos kreve utlevert fiskekort, hvis innehaver innen almenningen gripes i overtredelse av nogen av de omhandlede bestemmelser, hvorefter kortet av fjellstyret midlertidig kan settes ut av kraft.

§ 38. Strekning av vassdrag i statsalmenning, hvori der går laks eller sjørret, samt fisketomme vann og tjern med dertil støtende elvestrekninger, kan for et tidsrum av inntil 20 år om gangen av fjellstyret bortleies til innlending eller

12 mars. med vedkommende regjeringsdepartements godkjennelse til ut-
 Nr. 5. lending med enerett til fiske under iakttagelse av gjeldende
 bestemmelser.

Bortleie besørger av fjellstyret, som på betryggende måte
 kunngjør samme i tide og helst 4 uker før leietidens begyn-
 nelse.

I tilfelle av festerens død har hans arvinger rett til med
 ett års opsigelse å fratre festet før utløpet av den ved samme
 bestemte tid.

I tilfelle av fortsatt bortfestning efter utløpet av den
 oprindelig bestemte festetid har festeren eller hans arvinger
 fortrinnsrett til fornyet feste på inntil 10 år på samme vilkår,
 som måtte bys av nogen annen. Denne bestemmelse har dog
 ikke anvendelse på feste av laks- eller sjørrettelser.

For vassdrag, som danner grense mot naborike, kan bort-
 leie overensstemmende med denne paragraf alene skje med
 Kongens samtykke.

Utlending, som med hjemmel av § 36 eller denne paragraf
 vil drive fiske i statsalmenning, skal foruten den i § 36 om-
 handlede avgift for fiskekort eller den ifølge denne paragraf
 bestemte leiesum betale til statskassen en sum av kr. 25,00
 årlig, der inngår i det i § 44 nevnte fond til fremme av inn-
 landsfiskeriene. De fornødne nærmere bestemmelser om be-
 løpets innbetaling fastsettes av Kongen.

Kapitel XI.

Om skjønn.

§ 39. Skjønn, som avholdes med hjemmel av denne lov,
 avgis ved underskjønn under lensmannens styre av 3 menn,
 som opnevnes overensstemmende med reglene i lov om lag-
 rettemenn av 28 august 1854, jfr. tilleggslover av 8 juli 1907
 og 3 juli 1914, dog således at skjønn avholdes og menn opnev-
 nes overensstemmende med den til enhver tid gjeldende lov-
 givning herom. Begjæring om skjønn innsendes til sorenskri-
 veren. Begjæringen trer i stevningens sted. Varsel gis såle-
 des som for varsel til forlikskommisjonen bestemt. Over-
 skjønn, som må forlanges innen 4 uker, fremmes av 5 menn og
 under sorenskriverens styre.

Kongen kan tillate, at innvarsling foregår overensstem-
 mende med lov om almenningsstevninger m. v. av 9 juli 1851,
 når sådan varselsmåte anses hensiktsmessig, idet annen inn-
 varsling da bortfaller.

Lensmannen og hver av skjønnsmennene samt tilsagt og
 fremmøtt varamann tilkommer som betaling kr. 4,00 for hver
 forretningsdag foruten almindelig skyss- og kostgodtgjørelse

etter lov om offentlige tjenestemenns skyss- og kostgodtgjørelse av 9 august 1918 og de i medhold av samme trufne bestemmelser. Iøvrig kommer lov nr. 9 av 6 august 1897 om betaling for offentlige forretninger til anvendelse.

12 mars.

Nr. 5.

§ 40. Skal en skjønnsforretning holdes i flere lensmannsdistrikter innen samme sorenskriveri, kan vedkommende fylkesmann på foranledning av sorenskriveren overdra forretningens styre i sin helhet til en enkelt lensmann.

Når sorenskriveren som opnevnellesmyndighet finner, at skjønnsforretningen kommer til å omfatte områder, som strekker sig utenfor sorenskriveriet, oversender han skjønnsbegjæringen til fylkesmannen, som opnevner skjønnsmenn og skjønnsstyrer for den hele forretning; men hvis sorenskriveren finner, at skjønnsforretningen kommer til å omfatte områder, som strekker sig inn i et annet fylke, sender han skjønnsbegjæringen til vedkommende departement, som i så fall opnevner skjønnsmenn og skjønnsstyrer for forretningen.

Finnes det av særegne grunner hensiktsmessig, og der av nogen av partene fremsettes begjæring derom, kan utenbygds skjønnsmenn og varamenn opnevnes.

§ 41. Ved skjønnsforretning, som holdes med hjemmel av nogen av §§ 18 og 25, bestemmer skjønnet, når seteren eller slåttene kan tas i besiddelse mot utbetaling av erstatningsbeløp med pålagte omkostninger. Når skjønn i medhold av §§ 18 og 25 er endelig avgitt, skal innløsning i henhold hertil finne sted innen ett år. Såfremt innløsning ikke har funnet sted innen denne frist, har saksøkte rett til erstatning for nødvendige utgifter til varetagelse av sitt tarv under skjønnet samt for ethvert tap, som for ham har vært en nødvendig følge av, at han har innrettet sig overensstemmende med en ifølge denne paragrafs første ledd truffet bestemmelse, som er blitt endelig.

§ 42. Omkostningene ved de i §§ 18 og 25 omhandlede skjønn utredes forsåvidt underskjønn angår av rekvirenten. Ellers bestemmer skjønnet, av hvem og med hvilket beløp skjønnsomkostningene skal betales, idet der ved overskjønn tas hensyn til, hvem det går imot.

Avvises skjønn, fordi saken henhører under vedkommende regjeringsdepartement eller som følge av andre formelle grunner, bestemmer skjønnsstyreren, hvorvidt og med hvilket beløp den, som har forlangt skjønnet, skal erstatte innstevnte de omkostninger, han har hatt i anledning av innstevningen.

Omkostninger såvelsom annen uttelling, som i medhold av denne lov er pålagt en part ved skjønnsforretning, som er blitt endelig, kan i alle tilfelle drives inn ved utpantning

12 mars. etter en bekreftet utskrift av pålegget, uten at utpantnings-Nr. 5. ordre fra fylkesmannen er nødvendig.

§ 43. Nytt skjønn kan forlanges holdt efter § 15, forsåvidt angår nogen av de i §§ 12 eller 13 omhandlede foranstaltninger, dog ikke før 20 år er hengått siden siste skjønn, medmindre usedvanlige naturbegivenheter bevirker, at nytt skjønn tidligere er påkrevet. Tvist om, hvorvidt sistnevnte betingelse er tilstede, avgjøres av skjønnet.

Kapitel XII.

Almindelige bestemmelser.

§ 44. Utgifter i medfør av denne lov utredes, når intet annet er bestemt, av en for hver almenning oprettet kasse, fjellkassen.

Inntekter i medfør av loven inngår, når intet annet er bestemt, i samme kasse.

Fjellkassens overskudd forvaltes av fjellstyret. Fjellstyret har regnskapsplikt med årlig innberetning til vedkommende fylkesmann. Efter fjellstyrets beslutning anvendes overskuddet helt eller delvis enten til formål, som tjener til ophjelp for almenningen, eller til almennyttige formål innen det eller de herreder, hvori almenningen er beliggende, eller innen bygd eller grend, hvis beboere har bruksrett i almenningen. Forinnen beslutning fattes angående overskuddets anvendelse til almennyttige formål innen herred, bygd eller grend, skal vedkommende herrestyres uttalelse innhentes, såfremt ikke beslutningen finner sted efter forslag fra herrestyret.

Av de innkomne fiskeavgifter skal 1/5 del tilfalle statskassen og avsettes til et fond, som blir å anvende til innlandsfiskerienes fremme. Av restbeløpet skal år om annet minst halvparten anvendes til fremme av fiskeriet innen almenningsområdet, medmindre Kongen fritar derfor.

Hvert 3dje år skal foran omhandlede innberetning til fylkesmannen være ledsaget av opplysninger om, hvad der i dette tidsrum fra fjellstyrets side er utrettet til fremme av vilt og fiskebestand, av sauavl, seterdrift, seterveier osv., og blir denne innberetning å oversende til departementet.

§ 45. Fjellstyret har adgang til å opføre fornødne jakt- og fiskehytter i statsalmenning efter det offentliges utvisning av tomt.

§ 46. Til opsyn med jakt og fiske i statsalmenning kan fjellstyret ansette opsynsmenn. Opsynsmennene har, når de godkjennes av politiet, politimyndighet.

Opsynsmennene lønnes av fjellkassen, dog således at halv-

parten av lønnen refunderes av statskassen for de opsynsmenn, som godkjennes av politiet. 12 mars.
Nr. 5.

Instruks for opsynsmennene utferdiges av fjellstyret.

§ 47. Overtredelse av de i denne lov inneholdte påbud eller forbud vedrørende bruk i almenning, eller av de med hjemmel av loven gitte vedtekter og andre forskrifter straffes med bøter, hvis ikke forholdet rammes av nogen strengere straffebestemmelse.

På samme måte straffes den, som i statsalmenning uberettiget fisker, jager, setter fangstredskaper for, fanger eller dreper dyr, som ikke er i nogens eie, eller i annen henseende uberettiget utnytter nogen av de i denne lov omhandlede herligheter.

Inndragning skjer til fordel for vedkommende fjellkasse.

De i denne paragraf omhandlede forseelser påtales ikke av det offentlige, medmindre det begjæres av nogen fornærmet eller av fjellstyret.

§ 48. Forsåvidt der ifølge særlig adkomst tilkommer nogen særrettigheter til nogen av de i loven omhandlede herligheter i statens almenning, berøres de ikke av denne lov.

§ 49. Seter og fjelleng i statsalmenning forblir i den eiendoms bruk, hvorunder seteren eller fjellenget ved lovens ikrafttreden brukes, medmindre annenmanns bedre rett derved krenkes. Dette gjelder, uansett om der av det offentlige har vært utstedt bevillings-, feste- eller bygselbrev på seteren eller fjellenget.

Det offentliges rett til å bortleie eller bortbygsle fiske i statsalmenning og til å utstede bevillings-, feste- eller bygselbrev på seter eller fjelleng i statsalmenning bortfaller.

§ 50. Denne lov kommer ikke til anvendelse på statens jord i Finnmark fylke.

§ 51. Denne lov trer i kraft den 1 oktober 1920.

Fra den tid blir bestemmelsene i Christian den 5tes Norske Lovs 3—12—5 uten anvendelse, forsåvidt angår forbudet mot høislått.

Ti har vi antatt og bekrefter, likesom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Kristiania slott den 12 mars 1920.

Haakon.

(L. S.)

Gunnar Knudsen.

Hesselberg.

12 mars.

Kongelig resolusjon

av 12 mars.

I henhold til lov av 17 juni 1869 om politivedtekter for kjøpstadene, jfr. lov nr. 3 av 12 juni 1914 og lov av 22 mai 1875 om offentlige forestillinger m. v., meddeles stadfestelse på en av bystyret for kjøpstaden Gjøvik den 19 februar 1920 vedtatt beslutning om tillegg til § 28 første punktum i de ved kongelig resolusjon av 10 desember 1896 stadfestede politivedtekter for byen.

Tillegget er sålydende:

»For tillatelsen erlegges forskuddsvis til bykassen en avgift av 10 til 50 kroner, heri innbefattet godtgjørelse for politivakt.«

12 mars.

Kongelig resolusjon

av 12 mars.

Den ved sportelloven av 6 august 1897, dens § 114, 1ste punktum, bestemte godtgjørelse for forkynnelser i private saker forhøies i medhold av samme paragrafs siste ledd inntil videre til kr. 3,60 for forkynnelser for personer, som er bosatt i Bjugn lensmannsdistrikt, Sør-Trøndelag fylke.

12 mars.

Kongelig resolusjon

av 12 mars.

Den ved sportelloven av 6 august 1897, dens § 114, 1ste punktum, bestemte godtgjørelse for forkynnelser i private saker forhøies i medhold av samme paragrafs siste ledd inntil videre til kr. 3,60 for forkynnelser for personer, som er bosatt i Hamarøy lensmannsdistrikt, Nordland fylke.

Kongelig resolusjon

12 mars.

av 12 mars.

Den av Askim herredsstyre i møte den 16 januar 1920 vedtatte forandring i § 1 i den ved kongelig resolusjon av 6 oktober 1917 stadfestede vedtekt angående lukningstid for utsalgssteder i Askim herred, Østfold fylke, stadfestes i henhold til lov av 25 juli 1913 nr. 5, som gjeldende inntil videre, dog således at §en gis følgende ordlyd:

»Alle utsalgssteder for varer i Askim herred skal holdes lukket fra kl. 7 aften alle hverdager i uken. Angående lukningstiden på julaften henvises til lov av 14 juli 1897.«

Kongelig resolusjon

12 mars.

av 12 mars.

Den konsesjonsgrense, som er nevnt i § 1 i lov om erhvervelse av fjellstrekninger av 27 august 1915, nedsettes for Fåberg herred, Opland fylke, til 20 ha.

Denne bestemmelse trer i kraft straks.

Kongelig resolusjon

12 mars.

av 12 mars.

Den konsesjonsgrense, som er nevnt i § 1 i midlertidig lov om erhvervelse av fast eiendom på landet av 14 august 1918, nedsettes for Fåberg herred, Opland fylke, til 7 ha.

Denne bestemmelse trer i kraft straks.

Kongelig resolusjon

12 mars.

av 12 mars.

Den konsesjonsgrense, som omhandles i § 1 i midlertidig lov om erhvervelse av fast eiendom på landet av 14 august 1918, nedsettes for Orkedal herred, Sør-Trøndelag fylke, til 5 ha, og kongelig resolusjon av 22 februar 1918 om nedsettelse av grensen til 20 ha. oppheves.

Denne bestemmelse trer i kraft straks.

12 mars.

Kongelig resolusjon

av 12 mars.

I medhold av lov om innskrenkning i adgangen til å slippe hingster, graokser, gjeitebukker og graværer på beite av 4 juli 1919 § 1, siste passus, bestemmes:

1. Det skal være forbudt å slippe gravær og gjeitebuk, født i tiden 15 april — 1 mai i angjeldende år, på beite i sambeitestrekningen Bonaa — Bjørnsvik — Jordbru og mellemliggende gårder i Sørfold herred, Nordland fylke.
2. Overtredelse herav medfører straffansvar.

12 mars.

Kongelig resolusjon

av 12 mars.

I medhold av lov om laks- og sjøørretfiskeriene m. v. av 8 april 1905 § 39e tillates inntil videre, dog ikke for et lenger tidsrum enn 5 år, i tiden fra 10 august til 14 oktober, begge dager medregnet, til fangst av fisk å benytte lyster i Lillevatnet samt i den del av Eikisdalsvatnet i Eresfjord og Vistdal herred, Møre fylke, som ligger overfor en rett linje trukket fra ytterste spiss av Storhammeren til den like overfor beliggende Røndøla elv og nedenfor en rett linje trukket fra Kathammeruren til Karlstenen.

12 mars.

Kongelig resolusjon

av 12 mars.

I henhold til havnelovens § 25 meddeles stadfestelse som gjeldende inntil videre på nedenanførte av Hammerfest bystyre efter forslag av havnestyret i møte den 11 juni 1919 vedtatte nye § 7. i de ved kongelig resolusjon av 17 august 1899 stadfestede vedtekter for bruken av ild og lys i Hammerfest havn:

»Motorfartøier, hvis motor opvarmes med glødehode, tillates ikke opfyring og igangsetning av maskinen nærmere brygge, pakkhus eller kaikant enn 10 meter. For skade, som måtte opstå som følge av overtredelse herav, vil eieren av fartøiet gjøres ansvarlig«.

Kongelig resolusjon

12 mars.

av 12 mars.

Den kongelige resolusjon av 1 oktober 1915 om plikt for fartøier til i norsk farvann å heise nasjonalflagg ved møte med norsk krigsskib samt til å stoppe og i tilfelle la sig visitere, når det forlanges av norsk krigsskib, opheves.

Kongelig resolusjon

12 mars.

av 12 mars.

- I. I medhold av paragrafene 4, 5 og 7 i lov av 18 august 1914 om salg og utførsel av fødevarer m. v. bemyndiges Provianteringsdepartementet til midlertidig å bestemme, i hvilken utstrekning kull til skibsbruk kan utføres uten hinder av gjeldende utførselsforbud.
 - II. Denne resolusjon trer i kraft straks.
-

Utgiver: Byråchef Young.

Grøndahl & Søns boktrykkeri. Kristiania.